

EENE MARKT IN ZUID-AFRIKA.

Hebt gij wel eens eene markt bezocht, lieve lezer? Maar welk eene vraag! Wie uwer zou dat bedrijvige leven nooit gezien hebben; doch mijne bedoeling is eigenlijk deze: hebt gij wel ooit eene markt bezocht, zonder dat eenig persoonlijk belang u daarheen riep? zonder dat gij er iets te koopen hadt, dat dan toch in zeker opzigt uwe gedachten zoozeer bezig hield, dat gij niet met een onbevangen oog om u heen kondet zien, en dus die opmerkingen niet hebt kunnen maken, die den denkenden mensch moeten bezielen bij het aanschouwen der verschillende hartstogten, die als op het gelaat der verkoopers te lezen staan. Slechts bij weinigen is het de eenvoudige begeerte om iets te verkoopen, en daardoor eene kleine verdienste te verwerven ten einde het gezin te kunnen onderhouden; bij de meesten heerscht eene bovenmatige winzucht, en niet tevreden met eene geoorloofde winst, trachten zij van den eenvoudigen koper zoo veel mogelijk te verkrijgen, om, niet altijd, dat geld tot nuttige einden te gebruiken, maar het in verkeerde kwisting, ja zelfs in het zoo heillooze gebruik van sterken drank weer spoedig te verteeren. Er zijn er ook, op wier gelaat en in wier handelingen duidelijk het woord „bedrog” te lezen staat, die den ligtgelovigen koper misleiden, door hem slechte goederen of koopwaren aan te prijzen, en die er zich in verheugen als zij den onnoozelen man of de ligtgelovige vrouw hebben om den tuin geleid. Zou op zulk eene handeling zegen kunnen rusten? zouden zulke menschen met een oprecht hart de bede kunnen uitspreken: „geef ons heden ons dagelijksch brood?” Maar dan nu eene markt in Zuid-Afrika, zou het daár niet beter zijn dan in onze groote steden? O, lieve lezer, de menschen zijn overal hetzelfde; wel vertoonen zij zich hier en elders van verschillende zijden, wel heeft luchtgesteldheid, opvoeding, levenswijze enz. invloed op de vorming van den mensch, maar toch als wij hen oplettend gadeslaan, zullen wij bij veel verschil in geaardheid en handelingen, evenwel in hunne beweegredenen des harten nog oneindig meer overeenkomst dan verschil opmerken, en hetzij de mensch zwart of blank zij, beschaafd of onbeschaafd, slaaf of vrije, het hart, indien het niet door den Geest Gods is wedergeboren, blijft overal hetzelfde en is arglistig meer dan eenig ding.

En toch, dat ongelukkige Afrika, het vaderland der negers, hoeezer wekt het mijne sympathie op, hoe gaarne zend ik mijne gebeden op voor een volk, dat nog zoo weinig Christenen bevat, ja nog zoo weinig gelegenheid bezit om het heerlijk geloof in den eenigen en algenoegzamen Zaligmaker te kunnen sannemen. Immers indien wij de zendingkaart openslaan en zien hoe weinig zendingposten zich in het groote Afrika bevinden, dan bloedt ons het hart, en wij kunnen de bede niet weerhouden: „Heer, zend arbeiders in uwen wijngaard!” Want, niet waar, lieve lezer! ik mag toch wel vertrouwen dat gij niet behoort tot hen, die beweren dat het beter zou zijn in het eigen vaderland een levend Christendom te wekken, eer men zich tot den vreemde zal bepalen; maar het eene zult gij doen en het andere niet nalaten, beide kunnen vereenigd worden, en ik vraag u: wanneer zal het dan de beurt der arme Heidenen worden, als wij eerst met ons vaderland zouden willen voldaan zijn? Ik vrees nimmer. Een ander bewert: „Het Christendom kan wel gepredikt worden daar waar reeds eenige beschaving bestaat;

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

maar voor wilden dient het tot niets, uit negers maakt men geene Christenen.” Doch hoe anders heeft de ondervinding dit bewezen; immers wij weten, niet alleen door de berigten onzer zendingen maar ook door andere getuigen, hoe zeer het ligt ontvlambare gemoed des negers gereed is om de blijde boodschap te ontvangen, hoe zeer zij, zoo weinig gewoon om op aarde liefde van medemenschen en nog veel minder van hunne opperhoofden te ondervinden, zich verheugen als zij hooren dat er een God bestaat, oneindig veel verhevener en magtiger dan alle goden te zamen, die zij hadden leeren aanbidden, een God die alles gemaakt heeft en onderhoudt, en dat diezelfde God niet alleen de Vader der blanken, maar ook de Vader der arme negers wil zijn, dat Hij zelf ook hen liefheeft, en voor hen zijnen eigenen Zoon in den dood gegeven heeft; en als zij dan van dien eenigen Heer en Zaligmaker hooren, die ook voor hen geleden heeft, waarlijk dan zou men die bewering wel spoedig laten varen, als men het kinderlijk geloof en de innige blijdschap dier arme wilden ziet, en hunne woorden gepaard met vreugdetranen hoort: „Massa, ook voor mij, voor mij o! Massa, dat is te veel, te heerlijk, hoe gelukkig ben ik nu!” Ja voorzeker, diep beschamend is hun kinderlijk geloof, en vurig blijft onze bede om vermeerdering van arbeiders op dit groote veld; immers wij weten het, de zuidpunt van Afrika of het Kaapland is bezet door de zendingposten der Broedergemeente, der engelsche methodisten, rijnsche en berlijnsche genootschappen en anderen, en kan een Christenland genoemd worden; verder rechts zijn nog verscheidene zendingposten, waarvan niet weinigen zeer ijverig zijn, en niet minder die ter regterzijde gelegen is, namelijk die der broeders van Barmen. Maar welk een afstand als men van daar uitgaande tot aan de kust van Kongo en van de andere zijde tot aan Zanguabar bijna geene zendingposten meer ontmoet. O! hoe veel werk is er nog te doen! wat moet er nog veel gebeuren eer het zal zijn ééne kudde onder éénen Herder! Doen wij dan wat wij kunnen om de zendingzaak te ondersteunen; en, zijn wij niet gezegend met aardsche middelen, eene groote en invloedrijke zaak is toch altijd in onze magt, zoowel van rijken als van armen, namelijk het gebed; laat ons dit dan niet verzuimen, maar onze arme broeders en zusters uit de heidenwereld opdragen aan Hem, die ook hun Heiland en Heer wil zijn, en die lust heeft in het behoud des zondaars. O mogten nog velen uit dat onmetelijk groote land worden toegebracht tot het kruis van onzen Heer, en uit het slavenjuk der zonde tot de eenige ware vrijheid, om een kind van God te mogen zijn en eenmaal de eeuwige gelukzaligheid te beërven.

ANNA.

LIEFDE EN VREES.

UIT HET ENGELSCHE DOOR JOHANNES.

„Hebt gij mij verstaan?” schreeuwde mijnheer Ramsay.

„Ik ben niet doof,” mompelde de jongen op een half fluisterenden toon, niet bestemd voor het oor zijns vaders, maar desniettemin staande toch door dezen gehoord.

Toorn kleurde het gelaat van den heer Ramsay; zijne oogen flikkerden onheilspellend; zijn arm maakte eene beweging om te slaan.

22